

УДК 343.982.33

В.В. БІРЮКОВ, канд. юрид. наук, доц., Луганський державний університет внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка

ДОКАЗОВЕ ЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ, ОТРИМАНОЇ З КРИМІНАЛІСТИЧНИХ ТА ІНШИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ

Ключові слова: криміналістичні обліки, інформаційні системи, інформація, фактичні дані, достовірність, достатність, відносність, допустимість, докази, потенційна інформація

Загальновідомо, що історично поява «кримінальної реєстрації» була ініційована необхідністю збереження для подальшого, неодноразового використання відомостей про представників «кримінального світу» - злочинців та іншої інформації, яка сприяє розкриттю злочинів. У процесі розслідування інформація, отримана з інформаційних систем, може бути використана для вирішення найрізноманітніших завдань: від встановлення конкретних фактів при доказуванні до прийняття рішень в рамках ОРД. Втім, головне місце все ж належить доказам. Про це влучно висловився свого часу С.А. Ялишев: «Важливою складовою розкриття й розслідування злочинів є доказування. Відповідно, криміналістична реєстрація, яка включає в себе і всі різновиди інформаційно-пошукових систем, повинна як складова інформаційного обслуговування кримінального процесу виконувати окрему правову функцію, тобто сприяти доказуванню» [1, с.112]. Окремі питання стосовно доказового статусу інформації отриманої з криміналістичних інформаційних систем (ІС) розглядалися Р.С. Белкіними, С.А. Ялишевим, Р.А. Усмановим, О.О. Беловим М.І. Довженко, А.В. Гусевим. Не зважаючи на це, питання так і залишається невирішеним - в науці триває дискусія, а практика йде різними шляхами в залежності від ситуації.

Метою роботи є комплексне дослідження

питань, пов'язаних із доказовим статусом інформації, що містять не тільки криміналістичні інформаційні системи, але й інші, незалежно від цілі їх створення та відомчої належності. Новизна роботи полягає в новому погляді на питання доказового статусу інформації, отриманої з ІС.

Більше ніж 20 років тому Р.С. Белкін констатував: «Ні в основах кримінального судочинства, ні в кримінально-процесуальних кодексах союзних республік не міститься згадки про криміналістичну реєстрацію в цілому чи про окремі криміналістичні обліки» [2, с.172]. Не зважаючи на суттєві зміни в КПК України, що відбулися останніми роками, на процесуальний статус облікової інформації це ніяк не вплинуло. Аналогічний стан спостерігається в кримінально-процесуальному законодавстві усіх колишніх республіках СРСР. І саме це дає підстави значній групі вчених вважати, що облікова інформація не має доказового значення, а виконує орієнтуючу функцію. Так, М.І. Довженко, як підсумок розгляду правового статусу інформації, отриманої за результатами перевірок за криміналістичними обліками, доходить висновку: «Результати перевірки за криміналістичними обліками, на нашу думку, самі по собі доказового значення не мають. Щоб вони стали доказами, результат перевірки за обліками необхідно підтвердити висновком відповідної експертизи» [3, с.76]. Навряд чи можна повною мірою погодитись із цим. Його твердження підходить лише для певної частки криміналістичних обліків, а саме: тих, що здійснюють підрозділи експертної служби, точніше до обліків оперативно-розшукового призначення, які містять інформацію про власні ознаки та властивості об'єктів обліку (відбитки пальців осіб, сліди рук з місць подій, сліди зламу, транспортних засобів, кулегільзотека та ін.). Проте, потреби у проведенні експертиз за результатами перевірки в криміналістичних обліках оперативно-розшукового призначення, що здійснюють підрозділи ДІТ, не виникає. Яскравим прикладом може слугувати ідентифікація за штучними ознаками (наприклад, номерних

речей за номерами та ін.).

Стосовно доказового значення реєстраційної інформації Р.С. Белкін говорить: «Реєстраційна інформація потенційно носить доказовий чи орієнтуючий характер. Але залишається незрозумілим, в яку форму повинна бути втілена ця інформація в тих випадках, коли вона може мати доказове значення» [2, с.172]. Таку думку підтримують і надають їй розвиток чимало авторів [4, с.44]. Висловлена вченими думка дає підстави для подальших роздумів над цим питанням. Адже, будь-яка інформація, причому незалежно від того, в яку інформаційну систему вона вміщена (документальну чи фактографічну; криміналістичну чи іншу), при певному збігу обставин може набути статусу криміналістично значимої. За умов її залучення до процесу розслідування вона переходить з потенційного статусу в активний, тобто актуалізується. Умовою використання будь-якої інформації (знову ж таки, зауважимо, не тільки облікової) в якості доказу є її відповідність тим вимогам, що ставляться до доказів. В іншому випадку ніякої мови про докази чи будь-яке доказове значення йти не може. При підході, що пропонують вищезгадані автори, потенційне доказове значення буде мати будь-яка інформація, на будь-яких носіях, що міститься в будь-яких інформаційних системах. Навряд чи можна передбачити всі конкретні ситуації, при вирішенні яких не знадобилася б якась інформація про певні об'єкти чи факти. Будь-якому доказу притаманні властивості достовірності, відносності та допустимості. Відсутність хоча б однієї перетворює їх у звичайну інформацію.

Розглянемо їх детальніше у контексті нашого дослідження. «Допустимість - правова вимога, яка ставиться до форми доказу, законності його джерела і способів збирання» [5, с.27] - говорить О.О. Доля. Безперечно, дотримання процесуальної форми є умовою появи доказу і безпосередньо пов'язане з допустимістю використання отриманих даних як доказів. «Недотримання процесуальних правил оформлення доказів тягне за собою

визнання їх недопустимими» [6, с.46]. Саме заради допустимості й пропонується деякими авторами закріплення результатів дослідження у вигляді висновку експерта – доказу, який передбачений ст.65 КПК України. Але довідка, що надана за результатами перевірки в певних обліках, є окремим документом і, відповідно, може виступати як окремий доказ. Стосовно інших документів О.О. Доля говорить: «Форма і зміст інших документів як самостійного виду доказів в кримінальному процесі характеризується низкою особливостей. Обов'язковим атрибутом джерела фактичних даних інших документів є письмова форма. Правове положення зазначеного джерела доказу визначається компетенцією автора документа. Письмовий акт, який надано некомпетентним органом, посадовою особою не вважається іншим документом. Зміст інших документів завжди складають відомості про факти, що мають правове значення. Інші документи породжуються не подією злочину, а створюються в процесі закономірної діяльності державних і суспільних організацій, підприємств, установ, посадових осіб і громадян» [5, с.27]. Подібну думку висловлюють й інші автори [7, с.236]. Ми погоджуємось із нею і вважаємо, що довідки за результатами перевірок в обліках є доказами, за умов, якщо вони оформлені спеціалістом і мають відповідні вихідні дані та реквізити. До кримінальної справи їх можна долучати як «інші документи» [2, с.173].

Сучасна слідча та судова практика впевнено свідчать, що інформація, отримана з інформаційних систем, причому частіше не криміналістичних, яка вилучена в результаті обшуку або виїмки, чи надана у формі довідок використовується як докази. Це можуть бути довідки про наявність чи відсутність якогось товару, його вартість, про здійснення якихось бухгалтерських чи управлінських операцій, яка може базуватись як на первинних облікових документах, так і на похідних, що складають масиви документальних або фактографічних систем. Все частіше в якості доказів виступає інформація, отримана із сучасних інформаційних систем з автоматич-

ною реєстрацією інформації – систем урахування робочого часу, систем контролю знаходження на зв'язку в мережі мобільних телекомунікаційних систем, в Інтернеті тощо.

Як не парадоксально, але за часів радянської влади, а також у перші роки незалежності України на довідках за результатами використання інформації з деяких криміналістичних інформаційних систем містились застереження «До кримінальної справи не долучати!!!». Так, В.І. Пашко слушно зауважує: «Експертні обліки є оперативними обліками, результат перевірки їх оформлюється довідкою, на якій, згідно з Положенням, розташовується відбиток: «До кримінальної справи не підшивати» [8, с.14]. Про необхідність наявності аналогічних вказівок на довідках за результатами використання інформації ряду криміналістичних обліків указується і в інших роботах [9, с.222], а також в наказах МВС СРСР та МВС України [10].

Чим же могла бути ініційована потреба відомчої заборони долучення до кримінальної справи довідок, що містили інформацію з інформаційних систем, які носять відкритий, нетаємний характер, не мають ніякого відношення до секретної роботи, при цьому безпосередньо призначені сприяти розкриттю злочинів? На нашу думку, лише одним – недовірою до інформації, що в них міститься, і, по-перше, до її достовірності. Забороняючи використовувати облікову інформацію зі своїх систем, відомство, по суті, признавало їх ненадійність. А це означає, що особа, яка надавала довідку, не могла бути впевненою, що інформація про будь-які властивості об'єкта в інформаційній системі відноситься до якогось конкретного об'єкта чи події, або є достовірною. Ці проблеми безпосередньо пов'язані з організацією функціонування систем, підтвердженням чого є його досконале правове регулювання.

До речі, слід зазначити, що чинні нормативні акти вже не містять таких застережень [11]. Це свідчить про зростання ступеня довіри до інформації, яка міститься в криміналістичних інформаційних системах.

Згідно з вимогами ст.65 чинного КПК, до-

казами в кримінальній справі є різні фактичні дані, на підставі яких у визначеному законом порядку орган дізнання, слідчий і суд встановлюють наявність або відсутність суспільно небезпечного діяння, провини особи, яка вчинила це діяння, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи [12, с.46]. При цьому вони повинні мати відношення до предмету доказування, бути отриманими з належних джерел і зафіксованими з дотриманням вимог КПК в належній формі. Достовірність є наступною невід'ємною властивістю доказу. «Доказами в кримінальному процесі можуть виступати лише достовірні фактичні дані. Це дані, джерела і способи отримання яких відомі, допускаються законом, які можна перевірити, підтверджені сукупністю інших даних і відповідають об'єктивній дійсності» [13, с.10] - стверджують В.М. Тертишник та С.В. Сливко. Достовірність облікової інформації залежить від повноти та адекватності відображення відомостей про певні властивості об'єктів обліку у відповідних облікових одиницях (картках, записах у журналах та базах даних тощо). Змістовно така інформація повинна містити фактичні дані про певний об'єкт чи подію. У буквальному сенсі термін «фактичні дані» означає дані, що ґрунтуються на фактах [14, с.599]. Інформація, яка не відповідає зазначеним вимогам, не може бути використана в доказуванні та при прийнятті рішень в процесі розслідування. Недостовірна інформація приводить до помилкових рішень, що практично виключає можливість її використання в доказуванні.

Необхідність отримання з інформаційних систем достовірної, допустимої інформації зумовлює: по-перше, формування їх масивів інформацією, яка б відповідала зазначеним вимогам; по-друге, використання для її обробки, збереження та видачі таких методик, які б не дозволяли втрачати наведених властивостей та не допускали її перекручування; по-третє, на виході із системи вона повинна бути представлена у формі, яка не суперечить допустимості її використання в якості доказу.

Відносність фактичних даних – наступна обов'язкова ознака доказу. Говорячи про значення у доказуванні результатів судової ідентифікації, М.Я. Сегай підкреслює: «Щоб слугувати доказом у справі, об'єкт, що отожднюється, повинен об'єктивно, незалежно від свідомості суб'єкта доказування і його логічних розсудів, пов'язуватись із подією злочину» [15, с.23]. Для того, щоб стати доказом, фактичні дані повинні бути долучені до справи. Відомості, які не підтверджують або не спростовують фактів, що мають значення для справи, не можуть розглядатись як докази [16, с.211]. «Принципове значення має саме відносність доказів до злочину, що розслідується. У разі відсутності відносності використання інформації у конкретній справі є безглуздом» [17, с.27] - зауважує О.Б. Соловйов.

Достовірність і відносність інформації тісно між собою пов'язані. В одних інформаційних криміналістичних системах (обліках) вміщено інформацію про об'єкти, належність яких до конкретного злочину безперечна (сліди, інформація про номери викрадених речей, зброю тощо). В інших вміщуються ті, причетність яких (зв'язок) з подією злочину встановлюється саме за результатами перевірки за обліками.

Без перебільшення можна констатувати, що і відносність, і достовірність, а як підсумок і допустимість залежать від правового регулювання процесів роботи з отримання та обробки інформації як при розслідуванні конкретної кримінальної справи, так і при її передачі в інші справи, а також в інформаційні системи. Саме досконале правове регулювання організації функціонування інформаційних систем є гарантом достовірності інформації, що в них міститься, її захисту від перекручування та неправомірного знищення.

Розглянемо принцип формування масивів сучасних криміналістичних інформаційних систем. Серед джерел доказів законодавець указує висновки експерта та протоколи слідчих і судових дій. Зазначимо, що вони є первинними документами, які складаються за результатами пізнання окремих фактів та

об'єктів в процесі проведення слідчих та судових дій і стають складовими специфічної документальної інформаційної системи, в якості якої виступає кримінальна справа. Іншу групу документів такої системи складають документи, що являють собою результати аналізу та синтезу перших, в їх резолютивній частині відображається зміст рішення, яке приймає слідчий чи суддя за результатами узагальнення всіх доказів, наявних на момент прийняття рішення (вирок, постановва про притягнення як обвинуваченого та ін.). Основна кількість криміналістичних інформаційних систем (за винятком обліків довідково-допоміжного призначення, що ведуть підрозділи експертної служби) містить інформацію, яка є результатом обробки саме наведених вище первинних документів. Так, наприклад, підставами для постановки на «Оперативно-довідковий і дактилоскопічний облік», що ведеться підрозділами ДІТ МВС України та УІТ УМВС України, є: постанови про притягнення як обвинуваченого, вирок суду, санкціоновані прокурором протоколи, складені відповідно до статті 426 КПК України, постанови про порушення оперативно-розшукових справ, постанови про затримання осіб, які підозрюються в занятті бродяжництвом (п.п.3.1 [18]). Як бачимо, підставою для постановки на облік є наявність вищезгаданих документів, в них і міститься інформація, яка обробляється згідно з вимогами інформаційної системи, здебільшого це стосується тієї, що відображається в алфавітній картці ф. № 1. Також вони є підставою для дактилоскопіювання осіб, що стають об'єктами дактилоскопічної картотеки цього обліку. «Для реєстрації об'єктів, що мають причинні зв'язки з подією злочину, юридичною підставою взяття на облік певних об'єктів слугують також протоколи слідчих дій» [19, с.69] – зазначають Г.М. Меретуков, С.О. Данильян, О.В. Гусев.

У результаті спеціальної, цілеспрямованої обробки первинних документів, які, по суті, виступають в якості доказів у справі, виділяється фактографічна інформація стосовно окремих фактів чи об'єктів. Ця інформація

структурується за визначеною системою, що прийнята в певній інформаційній системі і займає в ній своє місце. Одна частка її призначена сприяти розкриттю злочину, за яким вона зібрана (частіше це відомості про невістановлені об'єкти та їх зображення), інша - сприяти розкриттю в майбутньому розслідуванні інших кримінальних справ. Як правило, це інформація про встановлені об'єкти, що були причетними до злочину (про злочинців, знаряддя та ін.). Саме таким чином і з'являється значна доля інформації, яка складає масиви криміналістичних інформаційних систем. Це про неї Р.С. Белкін писав: «...в тих випадках, коли носіями інформації є об'єкти, безпосередньо пов'язані зі злочином (наприклад, сліди пальців рук, що вилучені з місця події, стріляні гільзи, описи викраденого майна та ін.), ця інформація потенційно є доказовою» [2, с.173]. Точніше інформація, яка вміщена у такі системи, є достовірною і відносною. І коли знаходилась в матеріалах справи на носіях, визначених законодавцем як джерела доказів, вона була складовою доказу. Однак, будучи переданою до фактографічної інформаційної системи, чим, по суті, і є криміналістичні інформаційні системи (обліки), вона перейшла на другий носій, прийняла іншу форму, яка не передбачена законодавцем як джерело доказу. Тобто таким чином вона втрачає таку якість, як допустимість і відповідно статус доказу. Саме тому для надання їй такого статусу і виникає необхідність її фіксації на певному носіїві в формі довідки, яка може виступати доказом, як «інший документ». Винятками в такому випадку є об'єкти колекцій (наприклад, кулегільзотек та ін.), які визнані речовими доказами і передані до криміналістичної інформаційної системи на відповідальне збереження (з метою використання в розшуковій роботі).

Видача інформації з інформаційних систем здійснюється на основі запиту користувача. Такий запит може бути складений на формалізованому бланку або у вільній формі, слідчим чи оперативним робітником. Відповідь на такі запити надається у вигляді

довідки за результатами перевірки в інформаційній системі. Така довідка відповідає вимогам, які ставляться до офіційних документів. Вона має відповідні реквізити та містить інформацію про певний об'єкт, взятий з певної системи, а в разі проведення ідентифікаційних досліджень - про їх результати. Інформація, що міститься в таких довідках, є достовірною та відносною, а самі довідки цілком відповідають вимогам, що ставляться до доказів, тобто є допустимими. Ми поділяємо думку В.А. Жбанкова, який про довідки висловився так: «Документ, що видається реєстраційною установою – довідка перевірки за криміналістичним обліком – відповідає повною мірою вимогам документа: відносності, допустимості, достовірності і надає підстави органам, що здійснюють правосуддя, розглядати її як доказ» [20, с.654].

Цього достатньо, щоб дійти висновку про те, що ніяких заперечень для використання в якості доказів інформації, яка міститься в інформаційних системах, немає. Важливо, щоб отримані результати відповідали вимогам, які ставляться до доказів. Це, відповідно, потребує від правоохоронця наявності глибоких знань криміналістики та кримінально-процесуального законодавства, а також уміння використовувати ці знання на практиці.

Підводячи підсумки сказаному, зазначимо, що питання процесуального статусу та можливості використання інформації, що міститься в інформаційних системах, є доволі значущими. І хоча сьогодні в літературі ще триває дискусія навколо цього питання і, зрозуміло, пропонуються різноманітні шляхи для вдосконалення інформаційних систем та законодавства, слід звернути увагу на такі моменти:

- більшість сучасних інформаційних систем, і в першу чергу криміналістичні, містять достовірну інформацію про певні властивості, стан чи діяльність об'єктів обліку;

- в деяких криміналістичних інформаційних системах інформація є похідною від доказів (наприклад, слідотеки дактилоскопічних обліків НДЕКЦ, кулегільзотеки, облік викраденого майна, зброї, номерних речей та ін.),

що зумовлює безперечність її достовірності та відносності до події, що розслідується;

- відносність та достовірність інформації, отриманої з інших інформаційних систем за необхідності також встановлюється в процесі розслідування;

- що стосується допустимості, то ця властивість набувається саме діями з виявлення інформації та вилучення її з певної інформаційної системи.

Така інформація може бути отримана з інформаційних систем у процесі виїмки, виїмки інформації, знятої з каналів зв'язку, в процесі слідчого огляду та інших слідчих дій і долучена до справи у вигляді складової відповідного протоколу чи додатка до нього, або речового доказу. Також вона може бути отримана у вигляді довідки, як правило на конкретні запити суб'єктів розслідування. В такому разі вона долучається до справи в якості «документа» - різновиду доказів, передбаченого статтею 65 КПК України.

Особливими випадками у використанні інформації з інформаційних систем криміналістичного призначення є ті, коли за результатами перевірки відбувається ідентифікація об'єктів за їх власними ознаками, що відобразились у слідах, виявлених при оглядах місць подій по нерозкритим злочинам. Такі ситуації є типовими для перевірки об'єктів за обліками оперативно-розшукового призначення, що здійснюють підрозділи експертної служби. За результатами цих перевірок спеціаліст, який їх здійснює, складає відповідну довідку. Для введення в матеріали кримінальної справи результатів таких перевірок в якості доказу сучасна практика користується шляхом призначення та проведення експертиз. Наявність висновку експертизи в таких випадках практично робить непотрібною в матеріалах справи довідку експерта про результати перевірки за масивами конкретних обліків.

Одним із напрямів, що сприяє вміщенню в інформаційні системи достовірної інформації в кількості, достатній для вирішення певних завдань, що стоять перед конкретним обліком, є вдосконалення правового врегу-

лювання організації та функціонування інформаційних систем, і в першу чергу криміналістичних. Вагоме місце в системі правового забезпечення, створення та функціонування інформаційних систем належить чинним законам та відомчим нормативним актам - наказам, інструкціям тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ялышев С. А. Криминалистическая регистрация: проблемы тенденции, перспективы / С. А. Ялышев. - М. : Академия управления МВД России, 1998. - 140 с.
2. Белкин Р. С. Криминалистика: проблемы, тенденции, перспективы. Общая и частные теории / Р. С. Белкин. - М. : Юрид. лит., 1987. - 272 с.
3. Долженко Н. И. Правовой статус информации, полученной при проверке по криминалистическим учетам / Н. И. Долженко // Вестник криминалистики. - 2007. - Вып. 2 (22). - С. 72-76.
4. Гусев А. В. О потенциальном доказательственном значении информации, содержащейся в экспертно-криминалистических учетах органов внутренних дел / А. В. Гусев // Вестник криминалистики / отв. ред. А. Г. Филиппов. - 2008. - Вып. 4 (28). - С. 43-47.
5. Доля Е. А. Использование в доказывании результатов оперативно-розыскной деятельности / Е. А. Доля. - М. : Изд-во «СПАРК», 1996. - 111 с.
6. Доказывание в уголовном процессе : учеб. пособие / сост.: В. Т. Очередин. - Волгоград : ВА МВД России, 2005. - 152 с.
7. Рахунов Р. Д. Вещественные и письменные доказательства в советском уголовном процессе / Р. Д. Рахунов // Ученые записки ВИЮН. 0 1959. - Вып. 10. - С. 234-241.
8. Пашко В. І. Наукові та методичні основи організації і використання експертно-криміналістичних обліків органів внутрішніх справ МВС України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Наукові та методичні основи організації і використання експертно-криміналістичних обліків органів внутрішніх

справ України» / В. І. Пашко ; Укр. акад. внутр. справ. - К., 1995. – 24 с.

9. Криминалистические учеты / сост. Э. А. Разумов. - К. : РИО МВД Украины, 1991. – 244 с.

10. Наказ МВС України «Положення про діяльність експертно-криміналістичних підрозділів органів внутрішніх справ» : від 09.03.1992 р., № 140.

11. Наказ МВС України «Настанова про діяльність експертно-криміналістичної служби МВС України» : від 30.08.1999 р., № 682.

12. Кримінально-процесуальний кодекс України. – Харків : Інформаційно-правовий центр «Ксилон», 2008. – 240 с.

13. Теория доказательств / сост. В. М. Тертышник, С. В. Слинко. – Харьков : РИФ «АРСИС» ЛТД, 1998. – 256 с.

14. Семотюк О. П. Сучасний словник іншомовних слів / О. П. Семотюк. – Х. : Вид-во «Ранок», 2008. – 688 с.

15. Сегай М. Я. Методология судебной идентификации / М. Я. Сегай. – К. : РИО МВД УССР, 1970. – 256 с.

16. Дорохов В. Я. Теория доказательств в советском уголовном процессе / [В. Я. Доро-

хов, Р. С. Белкин, А. И. Винберг и др.] ; под ред. Н. В. Жогина. –М. : Юридическая литература, 1973. – 736 с.

17. Соловьев А. Б. Система следственных действий как средство уголовно-процессуального доказывания (проблемы уголовного процесса и криминалистики) : научно-методическое пособие / А. Б. Соловьев. - М. : Юрлитинформ, 2006. – 216 с.

18. Інструкція про порядок формування, ведення та використання оперативно-довідкового і дактилоскопічного обліку в органах внутрішніх справ та органах (установах) кримінально-виконавчої системи України / наказ МВС України та ДДУПВП : від 23.08.2002 р., № 823/188.

19. Меретуков Г. М. Экспертно-криминалистическое обеспечение деятельности органов внутренних дел России : учеб. пособие / Г. М. Меретуков, С. А. Данильян, А. В. Гусев ; под ред. Е. П. Ищенко. – М. : Изд-во «Юрлитинформ», 2009. – 96 с.

20. Криминалистика: информационные технологии доказывания : учебник [для вузов] / под ред. В. Я. Колдина. - М. : Зерцало-М, 2007. – 752 с.

Бірюков В. В. Доказове значення інформації, отриманої з криміналістичних та інших інформаційних систем / В. В. Бірюков // Форум права. – 2009. – № 3. – С. 60–66 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09bvviic.pdf>

Розглянуто питання доказового значення реєстраційної інформації в розслідуванні. Зазначено, що надійна правова регламентація функціонування певних обліків створює реальні умови для вміщення в них, а, відповідно, й отримання достовірної інформації.

Бирюков В.В. Доказательное значение информации, полученной из криминалистических и других информационных систем

Рассматриваются вопросы доказательственного значения в расследовании регистрационной информации. Отмечено, что надежная правовая регламентация функционирования конкретных учетов создает реальные условия для внесения в них, а, соответственно, и получения достоверной информации.

Birjukov V.V. Demonstrative Value of the Information Received From Criminalistic and Other Information Systems

Questions of evidentiary value in investigation of the registration information are considered. It is noticed that the reliable legal regulation of functioning of concrete accounts creates real conditions for entering into them, and, accordingly, and trustworthy information receptions.